

ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಹೇಳಿ, ನಮಗೂ ತಟ್ಟುವಂತೆ ಗೋಣಿನಿಂದಲೇ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಮುಂದೆ—'ಹಪ್ಪಳ ಸಂದಿಗೆ ತಗೊಂಡು ಬಾ ರಾ/ ಅನ್ನದ ಮೂಲೆ ಸಾರು ಹಾಕು ರಾ' ಅಂತ ಹೇಳಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ 'ತಾರಾರಿ ತಾರ ಪೋಡು/ ತಾರಾರಿ ತಾರ ಪೋಡು ರಾ...' ಉಚ್ಚ ಸ್ವಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ, ಹೇಳಿಸಿ ಜೋರಾಗಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹಾಕಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಊಟದ ಬೆಲ್ ಬಾರಿಸಿತು. ಆಗ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಕೈಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೆದುರಂತೂ ನಮಗೆ ನಗುವುದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿರ್ಗಮಿಸಿದೊಡನೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕಂತಾಗಿ ಕೈ ತಟ್ಟಿ ಭರ್ಜರಿ ನಗುತ್ತ 'ತಾರಾರಿ.. ತಾರ ಪೋಡು' ಅಂತ ಅಂದೇ ಅಂದೆವು, ಅಂದೇ ಅಂದೆವು.

ಇಂತಿಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಆಟದ ಮಾಸ್ತರು ಈಗ ರಿಟೈರ್ ಆಗಿ ಭಾಳ ದಿನ ಆತು. ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಆಗಾಗ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿ-ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಆಗಲ್ಲ ಅವರು ಅಂದು ಮಾಡಿದ ಆ 'ಕೇನ್ ಪೂಜೆ' ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಅವರ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಗೌರವವೇನು ಕಡಿಮೆಯಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆಯಂತೂ ನನಗೆ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ಬಹುಮಾನ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುವುದಿದೆ ಅಂತ ಸರ್ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಮೂಲಕ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದರು. ನಾನು ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಶಿಷ್ಯನೇ ಗುರುಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದು ಲೇಸು ಅನ್ನಿಸಿ ಗೆಳೆಯನೊಂದಿಗೆ ಸರ್ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ. ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಮಾಸ್ತರು ನನಗೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ನನಗೆ ಮತ್ತೆ 'ಕೇನ್ ಪೂಜೆ' ನೆನಪಾಯಿತು! ಯಾವ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಸರ್ ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಬಾರಿಸಿದ್ದರೋ ಅದೇ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಈಗ ಶಾಲು ಹಾಕಿದರು, ಮಾಲೆ ಹಾಕಿದರು; ಯಾವ ಅಂಗೈಗಳು ಕೆಂಪಾಗುವಂತೆ ಏಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ... ಅದೇ ಕೈಗೆ ಫಲ ತಾಂಬೂಲದ ತಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಖಂಡಿತ ನೆನಪಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ: ಹಿಂದೆ ಇವನಿಗೆ ತಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧೃಳಿಸಿದ್ದೆನೆಂದು. ನೆನಪಿದ್ದರೂ, ಅಂದು ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಇಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಆಗಿದ್ದೇನೆ ಅನಿಸಿತು.

ಅದೆಲ್ಲಾ ಇರಲಿ ಬಿಡಿ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬರೋಣ. 'ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸು' ಅಂದರೆ ನಾನು ಮಾಸ್ತರನಾಗಿರುವ ಕ್ಲಾಸು. ಅದೇ ಚಿಕ್ ಮಾಡಿದ ಉತ್ತರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು

ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಇತ್ತಲ್ಲ... ಅದನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದೆ. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ ಕವಿ ರನ್ನನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಳು: 'ಕವಿ ರನ್ನನು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಮುಂದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಜಾಣ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಲಭಿಸಿವೆ.' ಈ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಗೊಳ್ಳನೆ ನಗೆ ಸ್ಫೋಟಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ನಾನೂ ನಿನ್ನೆಯ ದಿನವೇ ಓದುತ್ತ ನಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಈಗಲೂ ಮತ್ತೆ ನಗು ನುಗ್ಗಿ ಬರತೊಡಗಿತು. ಇದನ್ನು ಬರೆದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಗೆ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ನಗುವಿಗೆ ತಾನೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನಿಸಿ - ಹಿಂದೆ ಅರಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೂಷಕರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ತಾನಿಗ ಶ್ರೇಷ್ಠ 'ನಗುತ್ತಾದಕ' ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳೋ ಏನೋ... ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಆಕೆಯೂ ಕಲಕಂಠದಿಂದ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನಾಗ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯನ್ನು, 'ಏನಮ್ಮ ಹಿಂಗ್ ಬರದಿಯಲ್ಲ... ಕವಿ 'ರನ್ನ' ನಿನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್ ಆಗಿದ್ದ ಅನ್ನುವಂ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಆಕೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಅದೇ ನಗುಮಿಶ್ರಿತ ಕಲಕಂಠದಿಂದ, 'ಸರ್ ನೀವೇ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ... ಕವಿ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಾಯಿಂಟು ಮಾಡಿ ಬರಿಬಾಡ್ಡಿ, ಒಂದಿಂಟು ವಿವರವಾಗಿ ವಾಕ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೀರಿ ಅಂತ. ಅದಕ್ಕ ಬರೆ ಸರ್' ಅಂದಳು. ನಾನು ಅವಳ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಬೆರಗಾಗಿ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಹೇಳಿ, 'ಕೊಡ್ತು ತಾಯಿ' ಅಂದೆ.

ಹಿಂ ದಿನ ಅ ವ ಧಿ ಯ ಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದಿಷ್ಟು: 'ನೋ ಡ್ರೆಪ್ಪಾ, ಕವಿ ಪರಿಚಯ ಬ ರೆ ಯು ವಾ ಗ ಕಾಲ, ಸ್ಥಳ, ಕೃತಿಗಳು, ಅಂತ ಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿ ಬರಿಬೇಡಿ, ಅದನ್ನೇ ವಾಕ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಂಚೂರು ವಿವರವಾಗಿ ಬರೀರಿ' ಅಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಈ ಪರಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ನಾನಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಹಳಗನ್ನಡದ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನ, ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಅಂತ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಬಿರುದುಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅದೇರಿತಿ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಬಿರುದುಗಳ ಬದಲು ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಗೌರವ ಪುರಸ್ಕಾರಗಳು ಸಂದಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು.

***

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ 'ಹಕ್ಕಿ ಹಾರುತಿದೆ ನೋಡಿರಾ' ಪದ್ಯಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಅಣಕವಾಡುಗಳ ಮಾತು ತೆಗೆದೆ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರೇ ತಮ್ಮ ಪದ್ಯಕ್ಕೆ ತಾವೇ 'ಬೆಕ್ಕು ಹಾರುತಿದೆ ನೋಡಿರಾ' ಅಂತ ಅಣಕವಾಡನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ

ಎಂದು ಆ ಪದ್ಯದ ಕೆಲವು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ:

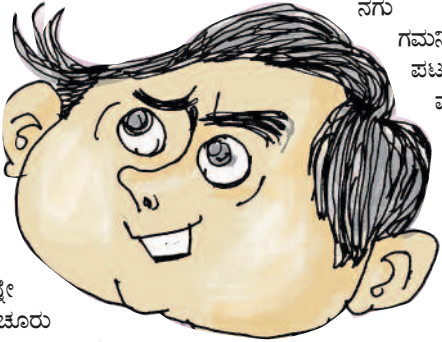
ರಾಜ್ಯದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ತಾನೊಕ್ಕಿ ಜೊಂಡಿಗದಾ ಹುಲುಗಡಣವ ಮುಕ್ಕಿ ಹಾರಿಸಿ ಹೇಂಟೆಯ ಹಿಂಡುಹಿಂಡುಗಳ ಜಂಭದ ಕೋಳಿಯ ನೆತ್ತಿಯ ಕುಕ್ಕಿ ಬೆಕ್ಕು ಹಾರುತಿದೆ ನೋಡಿರಾ...

ಹೆಂಗೈತಿ? ಅಂತ ಅಣಕವಾದಿನ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಏನೋ ಹೊಳೆದವನಂತೆ, 'ಸರ್, ನಾನೊಂದು ಹೇಳ್ತೇನೆ' ಅಂತ ಧಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತ. ನಾನು ಹೇಳು ಅಂದೊಡನೆ:

'ಕುಟ್ಟಿದರೆ ಹಸೇ ಖಾರ ಕುಟ್ಟಬೇಕು ತಟ್ಟಿದರೆ ಜ್ವಾಳದ ರೊಟ್ಟಿ ತಟ್ಟಬೇಕು'

ಎಂದು, 'ಕುಟ್ಟಿದರೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕು' ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕ್ಲಾಸಿನ ತುಂಬ ನಗುವಿನಲೆಗಳು ಎದ್ದುಬಿಟ್ಟವು! ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಭರಪೂರ ಆವರಿಸಿದ್ದ ನಗು ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಬೇಕಾಯಿತು. ಇದು ಯಾರು ಜೋಡಿಸಿದ್ದು, ಏನು ಅಂತ ಕೇಳೋಣವೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೆಲ್ ಬಾರಿಸಿತು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸುಮ್ಮನಾದೆ.

ಕ್ಲಾಸು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಹೊರಬಂದು ಅಲ್ಲೇ ಕಲ್ಲು ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕೂತೆ. ಕೊನೆಯ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಸಪ್ಪು ಮಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನಿಬ್ಬರು ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಶೌಚಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಳು. ಇಡೀ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಕ್ಲಾಸೇ ನಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವಳಲ್ಲಿ

ನಗು ಮೂಡಿರದಿದ್ದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಪಟಪಟನೆ ಮಾತಾಡುವ ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಇವತ್ತಾಕೆ ಹೀಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಮೂ ವ ರೂ ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದರು. ಮ ಲ್ಲ ಮ ಳ್ಲ ನ ನ್ನು ಕ ರೆ ದೆ . ಅ ವ ಳೊ ದಿ ಗೆ ಇಬ್ಬರು ಗೆಳತಿಯರು ಬಂದರು. 'ಯಾಕಮ್ಮ

ಸಪ್ಪಗಿದ್ದಿ' ಅಂದರೆ ಅವಳು ಮುಖ ಇನ್ನೂ ಸಣ್ಣದು ಮಾಡಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಮಾತಿಲ್ಲವಾದಳು. 'ಏನಾಯ್ತು?' ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದರೆ, ಕಣ್ಣಂಚಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಳಕತೊಡಗಿದವು.

'ಸರ್, ಇವರಪ್ಪ ಕುಡು ಬಂದು ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಜಗ್ಗೆ ಜಗಳ ಆಡ್ತಾನಂತರೇ... ಮನಿಯಾಳ ಸಾಮಾನೆಲ್ಲ ಹೊರಗ ಒಗದಕೇಸಿ, ಇವರಮ್ಮನ ಎಲ್ಲಾ ಸೀರೆನೂ ಸೇರಿಸಿ ಸುಟ್ಟಾಕೆ ಬಿಟ್ಟಾನಂತ ಸರ್, ರಾತ್ರಿಲ್ಲ ಮಕ್ಕೊಲಾರದ ಇವರಮ್ಮ ತೆಂಗ್-ತಮ್ಮ ಅಂಗೇ... ಕುಂತ್ಯದ್ದಿರುಂತರೇ...' ಅವಳ ಗೆಳತಿಯರು ಕಾರಣ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ನಾನೂ ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ಮಾತಿಲ್ಲದವನಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in